

Hoe Izaäk zijn kinderen opvoedde...

We denken na over Izaäk. Waarom werden zijn laatste levensjaren bedorven door wat een noodlottige ruzie tussen zijn beide zonen scheen te worden? Wat was daarvan de oorzaak? Ik geloof dat de woorden 'een smakelijk gerecht zoals ik het graag heb' ons de sleutel geven tot het antwoord op deze vraag.

Izaäk was een zeer rijk man. Hij had nooit moeilijkheden moeten verdragen zoals zijn vader. Hij was wat we noemen een weekhartig man. Hij was vervallen in weelde en genietingen. 'Smakelijke spijs, zoals ik ze graag heb' zijn woorden die voor een kind van God volkomen onwaardig zijn. Net als bij Noach was de val van zijn zoon grotendeels aan eigen genotzucht te wijten. Maar dit waren niet alle moeilijkheden in Izaäks huis. Wat is het onuitsprekelijk treurig als we Rebekka weloverwogen bezig zien haar man te bedriegen.

Als we terugdenken aan de geschiedenis van Rebekka uit Gen. 24, hoe ze haar huis en familie en alles wat ze had, verliet om dwars door de zandwoestijn heen de bruid van de geliefde, de enige zoon te worden, die erfgenaam was over alles, dan worden onze harten ontroerd bij het zien van iemand, die, ook al wordt het voorwerp van de liefde nog niet gezien (wel gekend) toch liefheeft. Daar werd ze bij uitstek ten opzichte van Christus het beeld van de gemeente.

Maar nu is haar liefde verkoeld. Zij en Izaäk hebben ieder hun lievelingskind en de vrouw maakt weloverwogen gebruik van de blindheid van haar man om hem te bedriegen. Wat staat dit alles ver af van het huisgezin van een man van God, zoals het behoorde te zijn. En evenmin mogen wij de zegen van God over ons gezin verwachten, als man en vrouw niet één zijn. Kinderen worden gegeven om het gezin samen te binden, om die Goddelijke band steviger te maken, die man en vrouw één doet zijn. Die kinderen kunnen wij niet voortrekken, en daarmee het huisgezin verdelen, zonder dat dit verdriet en schande over allen brengt.

*Dit artikel is overgenomen uit het boek
'Praktische lessen uit Gods Woord over opvoeding',
geschreven door G.C. Willis.*